

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem ve věci

žalobkyně: **H. S.**, narozená X,
bytem X,
zastoupená advokátkou Mgr. Vendulou Krumlovou,
sídlem Strakonická 3242, 407 47 Varnsdorf,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**,
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,
zastoupený advokátem Mgr. Vlastimilem Škodou,
sídlem Masarykovo náměstí 193/20, 405 02 Děčín,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 10. 2020,
č. j. KUUK/151318/2020/DS/Hac,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou včasně podanou u zdejšího soudu prostřednictvím své právní zástupkyně se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 10. 2020, č. j. KUUK/151318/2020/DS/Hac, jímž bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Rumburk, odbor civilně a dopravně správní a obecný živnostenský úřad (dále jen „správní orgán prvního stupně“), ze dne 19. 5. 2020, č. j. ODS/36956-19/4803-

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

2019/PR-368-34, jímž byla žalobkyně uznána vinnou z přestupků podle § 125c odst. 1 písm. i) bod 1 a 2 a podle § 125c odst. 1 písm. d) a písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“) a v souladu s § 125c odst. 5 písm. a) téhož zákona a podle § 35 písm. b) a § 46 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“) byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 27 000 Kč a v souladu s § 35 písm. c) a § 47 zákona o přestupcích a § 125c odst. 6 písm. a) zákona o silničním provozu byl rovněž uložen zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 12 měsíců. Současně byla žalobkyni uložena povinnost uhradit náklady řízení dle § 95 odst. 1 zákona o přestupcích ve výši 1 000 Kč.

Žaloba

1. V žalobě žalobkyně uvedla, že se žádného přestupku nedopustila. Ve vztahu k přestupku dle § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu namítla, že žalovaný označil její námitky za irelevantní, přestože odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 8. 2016, č. j. 3 As 200/2015-37, jenž se zabýval téměř totožným případem. Dle žalobkyně se měl žalovaný zabývat postupem policistů co do oprávněnosti jejich výzvy k dechové zkoušce na soukromém pozemku. Konstatovala, že výzvy policistů nebyly učiněny ve smyslu § 5 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu, jelikož v době kontroly vozidlo již několik desítek minut stálo a nemělo na ni být nahlíženo jako na řidičku vozidla, neboť z něho již dávno vystoupila
2. Žalobkyně dále uvedla, že parkoviště, na kterém bylo vozidlo registrační značky X odstaveno a na kterém se rovněž nacházela žalobkyně, je soukromým pozemkem ve vlastnictví společnosti Prima centrum, s. r. o. Vstup policistů na soukromý pozemek byl dle žalobkyně neoprávněný. Za nezbytné označila posouzení právní otázky oprávněnosti postupu policistů.
3. Žalobkyně dále namítala, že se žalovaný nevypořádal s argumenty uvedenými v odvolání a své závěry učinil v její neprospěch. Podotkla, že oznamovatel nehody uvedl jinou barvu vozidla, než má vozidlo žalobkyně, k čemuž žalovaný pouze konstatoval, že se oznamovatel mohl splést. K nekorespondující časové ose žalovaný uvedl, že vycházel ze spisu Doprávního inspektorátu Děčín, č. j. KRPU-905-30/DNDC-2019-LJ, čemuž dle žalobkyně neodpovídají zjištěné skutečnosti, kdy první nehoda se dle úředních záznamů ze dne 3. 8. 2019 a ze dne 4. 9. 2019 stala před telefonátem anonymní oznamovatelky v 22:20 hodin, druhá nehoda se dle protokolu o ústním jednání ze dne 20. 4. 2020 stala v 22:22 hodin, a k legitimaci žalobkyně policejní hlídkou došlo v 22:25 hodin. Podotkla, že z kamerového záznamu ze dne 2. 8. 2019 umístěného na domě čp. X v ulici X, je však zřejmé, že vozidlo tovární značky Škoda Fabia, registrační značky X (dále jen „předmětné vozidlo“) bylo zaparkované po několik dlouhých desítek minut, než se k němu dostavila hlídka policie. Žalobkyně dále namítla, že se správnímu orgánu nepodařilo skutek specifikovat tak, aby o něm mohlo být rozhodnuto a dle jejího názoru žalovaný překročil meze správního uvážení.
4. Protizákonnost rozhodnutí spatřovala žalobkyně v použití kamerového záznamu jako důkazu, jelikož argumentace žalovaného o jeho oprávněném použití byla nedostatečná a žalovaný nezkoumal, zda byl kamerový systém provozován v souladu se zákonem č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů. To mělo dle žalobkyně za následek neplatnost presumpce zákonnosti provozování kamerového systému v souladu se zákonem a nutnost Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

posoudit, zda nedocházelo ke zpracování osobních údajů v rozporu se zákonem. Dále žalobkyně označila kamerový záznam za neprůkazný, neboť je nekvalitní, pořízený ve tmě, není na něm zcela vidět levá zadní strana vozidla a není možné identifikovat řidiče. Domněnky správního orgánu učiněné na základě stínů a světél považovala žalobkyně za absurdní. Namítla, že z videozáznamu je patrné, že vozidlo bylo zaparkované několik minut, kdy z levých zadních dveří mohl kdokoli vystoupit, řidiči vozidla není po vystoupení vidět do tváře a i on mohl místo bez povšimnutí opustit. K argumentaci rozsvícením interiéru uvedla, že tuto funkci lze kdykoliv vypnout či zapnout. Dodala, že dle jejího názoru nelze uznat osobu vinnou ze spáchání přestupku pouze na základě světlé barvy trika.

5. Žalobkyně dále konstatovala, že ze správního spisu je zřejmé, že žádná svědkyně nesledovala vozidlo po celou dobu a ani nikdo ze svědků neviděl druhý náraz. Rovněž vozidlo žalobkyně nebylo poškozené.

Vyjádření žalovaného k žalobě

6. Žalovaný na výzvu soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě. K vlastnictví parkoviště společností Prima centrum s. r. o., žalovaný uvedl, že se nejedná o uzavřené parkoviště, které je volně přístupné a je tedy považováno za veřejný prostor. K námitce žalobkyně týkající se protiprávního jednání policistů uvedl, že není kompetentní posuzovat zákonnost konkrétního jednání policistů a pokud žalobkyně měla nějaké podezření, měla právo si na postup zasahujících policistů stěžovat. Konstatoval, že jako důkaz mohou být použity všechny důkazní prostředky, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci, a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. K použitelnosti kamerového záznamu uvedl, že z judikatury českých soudů i Evropského soudu pro lidská práva vyplývá, že cokoli se děje na veřejně přístupných prostorách, není v zásadě soukromé. Na podporu své argumentace odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2011, č. j. 2 As 45/2010-68. Dodal, že správní orgán posuzoval důkazní prostředky jednotlivě i ve vzájemných souvislostech.
7. Konstatoval, že ze spisového materiálu bylo zjištěno, že v úředním záznamu hlídky OOP Rumburk, v protokolu o nehodě a na videozáznamu se nacházejí různé časy. Vysvětlil, že správní orgán pro určení času vycházel ze spisu Dopravního inspektorátu Děčín, č. j. KRPU-905-30/DNDC-2019-LJ, dle kterého došlo k dopravní nehodě ve 22:35 hodin, a z videozáznamu, dle kterého ve 22:48 hodin řidič předmětného vozidla přijel a zaparkoval na parkovišti za domem. Tento časový údaj se shoduje i s výpovědí svědkyně paní G. a policisté po příjezdu na místo spáchání přestupků ustanovili osobu, jež stála u předmětného vozidla jako paní H. S.
8. Žalovaný k barvě vozidla uvedl, že anonymní oznamovatel mohl v rozrušení uvést jinou barvu, ale v oznámení dále uvedl, že řidička byla pod vlivem alkoholu. Dodal, že ke spojení předmětného vozidla s žalobkyní nedošlo až na parkovišti, neboť svědkyně paní G. uvedla, že předmětné vozidlo řídila žalobkyně.
9. K námitce, že bylo vycházeno pouze ze spisu Dopravního inspektorátu Děčín, žalovaný uvedl, že správní řízení o přestupku žalobkyně bylo vedeno v souladu s dotčenými právními předpisy a neshledal žádná procesní pochybení, která by mohla vést ke zrušení rozhodnutí správního orgánu. Správní orgán vycházel ze zásady volného hodnocení důkazů a rovněž byly dodrženy zásady materiální pravdy a legality.

10. Dle žalovaného přestupkový spis obsahoval dostatek podkladů k vydání rozhodnutí. Dodal, že hlavním podkladem pro uznání viny žalobkyně byl záznam z kamerového systému umístěného na domě č. p. X v ulici X, z něhož je patrné, že s předmětným vozidlem přijela žalobkyně, neboť po rozsvícení se ve vozidle nacházela pouze osoba ve světlém triku. Tato osoba byla následně policejní hlídkou ustanovena jako žalobkyně. Řízení vozidla žalobkyní bylo též prokázáno svědeckou výpovědí paní G. Závěrem žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Replika žalobkyně

11. Žalobkyně v replice nesouhlasila s výkladem žalovaného, že předmětné parkoviště je veřejným prostorem a tento výklad označila za extenzivní, neboť dle jejího názoru je podstatou veřejného prostoru vlastnictví veřejnoprávním subjektem. Vlastník pozemku neplatí poplatek za užívání veřejného prostranství a již pohledem na parkoviště je zřejmé, že se jedná o soukromé parkoviště k domu. K neochotě žalovaného zabývat se postupem policistů namítla, že ve správním řízení postupuje správní orgán z moci úřední a je v jeho kompetenci určitý přezkum a vyhodnocení postupu policistů provést. Opětovně odkázala na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 8. 2016, č. j. 3 As 200/2015-37. Zopakoval, že se žalovaný nevypořádal s časovou osobou a své závěry činil bez řádného odůvodnění. Podotkla, že v celém případě je příliš mnoho pochybností a nebyla dodržena zásada v pochybnostech ve prospěch obviněného. K neprůkaznosti kamerových záznamů doplnila, že na kvalitu kamerových záznamů jsou judikaturou kladeny vysoké nároky, které použitý kamerový záznam nesplňuje. Dodala, že rozhodnutí žalovaného je založeno na domněnkách a žalovaný zjištění bez odůvodnění zcela překrucuje způsobem přitěžujícím žalobkyni.

Posouzení věci soudem

12. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalobkyně i žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasili.
13. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
14. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
15. Dle § 4 písm. a) zákona o silničním provozu je každý povinen se při účasti na provozu na pozemních komunikacích chovat ohleduplně a ukázněně, aby svým jednáním neohrožoval život, zdraví nebo majetek jiných osob ani svůj vlastní, aby nepoškozoval životní prostředí ani neohrožoval život zvířat, své chování je povinen přizpůsobit zejména stavebnímu a Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

dopravně technickému stavu pozemní komunikace, povětrnostním podmínkám, situaci v provozu na pozemních komunikacích, svým schopnostem a svému zdravotnímu stavu. Dle § 4 písm. b) téhož zákona je každý povinen se při účasti na provozu na pozemních komunikacích řídit pravidly provozu na pozemních komunikacích upravenými tímto zákonem, pokyny policisty, pokyny osob oprávněných k řízení provozu na pozemních komunikacích podle § 75 odst. 5, 8 a 9 a zastavování vozidel podle § 79 odst. 1 a pokyny osob, o nichž to stanoví zvláštní právní předpis, vydanými k zajištění bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích.

16. Dle § 5 odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu je řidič je kromě povinností uvedených v § 4 dále povinen věnovat se plně řízení vozidla nebo jízdě na zvířeti a sledovat situaci v provozu na pozemních komunikacích. Dle písm. f) téhož ustanovení je řidič kromě povinností uvedených v § 4 dále povinen podrobit se na výzvu policisty, vojenského policisty, zaměstnavatele, ošetřujícího lékaře nebo strážníka obecní policie vyšetření podle zvláštního právního předpisu ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem.
17. Dle § 47 odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu je řidič, který měl účast na dopravní nehodě, povinen neprodleně zastavit vozidlo.
18. Dle § 47 odst. 3 písm. b) zákona o silničním provozu jsou účastníci dopravní nehody povinni oznámit, v případech stanovených tímto zákonem, nehodu policii; došlo-li k zranění, poskytnout podle svých schopností první pomoc a k zraněné osobě přivolat poskytovatele zdravotnické záchranné služby.
19. Dle § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že se v rozporu s § 5 odst. 1 písm. f) a g) odmítne podrobit vyšetření, zda při řízení vozidla nebo jízdě na zvířeti nebyla ovlivněna alkoholem nebo jinou návykovou látkou.
20. Dle § 125c odst. 1 písm. i) bodu 1 zákona o silničním provozu se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při dopravní nehodě v rozporu s § 47 odst. 2 písm. a) neprodleně nezastaví vozidlo. Dle bodu 2 téhož ustanovení se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při dopravní nehodě v rozporu s § 47 odst. 3 písm. b) neohlásí dopravní nehodu policistovi.
21. Dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j), nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II tohoto zákona.
22. Ze správního spisu soud zjistil tyto podstatné skutečnosti. Dne 12. 9. 2019 bylo správnímu orgánu prvního stupně Policií České republiky, Krajským ředitelstvím policie Ústeckého kraje, územním odborem Děčín, dopravním inspektorátem, doručeno oznámení o dopravním přestupku žalobkyně, jehož součástí byl i protokol o nehodě v silničním provozu ze dne 3. 8. 2019, úřední záznam ze dne 3. 8. 2019, fotodokumentace zachycující dopravní nehodu, plánek místa dopravní nehody, úřední záznam o podání vysvětlení žalobkyně ze dne 30. 8. 2019, včetně poučení v souvislosti podezření ze spáchání přestupku řízení vozidla pod vlivem alkoholu nebo jiné návykové látky, evidenční karta řidičky žalobkyně, úřední záznam ze dne 4. 9. 2019, o podání vysvětlení s panem J. P., úřední záznam ze dne 2. 8. 2019, o podání vysvětlení s panem M. S., záznam o dechové zkoušce pana M. S., úřední záznam ze dne 4. 9. 2019, o podání vysvětlení s panem T. V., úřední záznam ze dne 4. 8. 2019, o podání vysvětlení s panem L. F., úřední záznam ze dne 4. 9. 2019, o podání vysvětlení s paní J. G., úřední záznam ze dne 4. 9. 2019, o podání vysvětlení s paní B. F., a úřední záznam ze dne 4. 9. 2019, o podání vysvětlení s paní B. T. Z výše

uvedených dokumentů vyplynulo, že žalobkyně se měla přestupků dopustit tím, že dne 02. 08. 2019 ve 22:35 hodin v obci Rumburk, ulici X, místní komunikace, před domem čp. X jako řidič předmětného, tím že se při odbočování doleva z ulice tř. 9. května do ulice X nechovala ohleduplně a ukázněně, aby svým jednáním neohrozila život, zdraví nebo majetek jiných osob ani svůj vlastní, dále tím, že se neřídila pravidly provozu na pozemních komunikacích, a dále tím, že se při jízdě plně nevěnovala řízení vozidla a následně přední částí předmětného vozidla narazila do zadní části zaparkovaného osobního vozidla tovární značky Škoda Fabia, registrační značky X, vlastníka V., dále že po dopravní nehodě nezastavila vozidlo a pokračovala v jízdě, přičemž o několik metrů dále pravým bokem předmětného vozidla narazila do levého boku zaparkovaného vozidla tovární značky Škoda Fabia, registrační značky X, vlastníka F., následně po střetu s tímto vozidlem odbočila doleva mimo komunikaci na parkovací plochu u domu č. p. X, kde přední částí zaparkovala směrem k výloze, dále pak že dopravní nehodu neohlásila policii. A dále tím, že se na výzvu policisty odmítla podrobit odbornému měření ke zjištění množství alkoholu v dechu přístrojem Dräger.

23. Ze správního spisu bylo dále zjištěno, že dne 2. 10. 2019 bylo správnímu orgánu prvního stupně Policií České republiky, Krajským ředitelstvím policie Ústeckého kraje, územním odborem Děčín, dopravním inspektorátem, doručeno oznámení ze dne 2. 10. 2019 o dopravní nehodě – přestupku žalobkyně. Jednalo se o dopravní nehodu způsobenou dne 15. 2. 2019 v 16:00 hod, při příjezdu k mycí lince ROBIN OIL kdy podezřelými ze spáchání přestupku byly žalobkyně a paní I. K. Ve věci dopravní nehody ze dne 15. 2. 2019, vypravil správní orgán prvního stupně dne 19. 5. 2020 usnesení, kterým v souladu s ustanovením § 86 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích, řízení o přestupku proti oběma podezřelým zastavil.
24. Téhož dne správní orgán prvního stupně vypravil prvostupňové rozhodnutí, kterým uznal žalobkyni vinnou ze spáchání výše uvedených přestupků ze dne 2. 8. 2019. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně prostřednictvím své zmocněnkyne odvolání. O odvolání rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím.
25. Nejprve se soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, kterou žalobkyně spatřovala v tom, že se žalovaný nevypořádal s argumenty uvedenými v odvolání. Soud pečlivě prostudoval odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a shledal, že žalovaný v něm řádně vypořádal všechny odvolací námitky. S uvedenými námitkami týkajícími se nepřesnosti oznámení anonymního oznamovatele spočívající v odlišném uvedení barvy automobilu a otázky časové osy se žalovaný výslovně zabýval na straně 7 žalobou napadeného rozhodnutí. Soud poznamenává, že žalobkyně ve svých námitkách spíše než absenci vypořádání námitek klade žalovanému k tíži způsob jejich vypořádání. Vzhledem k výše uvedenému dospěl soud k závěru, že námitka nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí není důvodná.
26. Dále se soud zabýval souborem námitek uplatněných ve vztahu k použitelnosti kamerového záznamu jako důkazu. Ze správního spisu vyplývá, že při šetření předmětné dopravní nehody byl zajištěn videozáznam z kamerového systému, který byl umístěn na zdi domu č. p. X, ulici X. Dle informací obsažených ve správním spisu je dále zřejmé, že videozáznam byl předán majitelem domu, na kterém byl kamerový systém umístěn a jehož parkovací plochu zabíral. Z uvedeného vyplývá, že předmětný kamerový záznam byl pořízen soukromou osobou. Ke kamerovému záznamu není ve správním spisu uvedena informace, že by byl tento kamerový systém provozován v souladu se zákonem o ochraně osobních údajů.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

27. Použitelností kamerového záznamu pořízeného soukromou osobou jako důkazu v řízení o přestupku se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 18. 11. 2011, č. j. 2 As 45/2010-68, ve kterém dospěl k závěru, že „[i] za situace, kdy kamerový záznam pořízený soukromou osobou, který zasahuje do sféry osobnostních práv zaznamenané osoby, nebyl pořízen s jejím souhlasem či v souladu se zákonnými výjimkami, není jeho použitelnost pro potřeby dokazování ve správním řízení zcela vyloučena. V těchto případech je vždy nutno poměřit legitimitu cíle, kterého mělo být pořízením záznamu dosaženo, na straně jedné a přiměřenost užitého postupu na straně druhé. Je tak vždy nutno uvážit, zda v konkrétním případě může nad ochranou osobnostních práv dotčeného subjektu převážet zájem společnosti na objasnění a potrestání deliktů jednání a především pak ochrana ústavně zaručených práv pořizovatele takového záznamu.“ Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku dále dovodil: „Je-li kamerový systém, z něhož pochází posuzovaný záznam, provozován bez oznámení Úřadu pro ochranu osobních údajů (§ 16 zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů), nejde jen z tohoto důvodu o důkaz nezákonný. Porušení této povinnosti má ve vztahu k dokazování pouze ten následek, že, má-li být takto pořízený záznam použit jako důkaz ve správním či soudním řízení, neplatí presumpce provozování tohoto systému v souladu se zákonem, a bude tak nutné provést celkové posouzení, zda docházelo ke zpracovávání osobních údajů v rozporu se zákonem, či nikoliv.“ Soud se z výše uvedenými závěry Nejvyššího správního soudu ztotožnil a konstatuje, že kamerový systém byl na budově umístěn viditelně a zabíral část pozemní komunikace a prostor parkovací plochy, který nebyl nijak ohraničen a byl veřejně přístupný, tedy se jednalo o veřejné prostranství, dle § 34 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích. Ve smyslu citovaného rozhodnutí Nejvyššího správního soudu soud dále zkoumal, zda mohla být žalobkyně dotčena na svém právu na ochranu před neoprávněným pořizováním a použitím záznamu své podoby, tedy zda vůbec bylo možné její osobu vizuálně (tedy podobou či prostřednictvím její charakteristické fyziognomie apod.) z pořízeného kamerového záznamu objektivně ztotožnit. Ze záznamu by tudíž musely být zjevné určité charakteristické rysy a skutečnosti, na základě kterých by bylo možno žalobkyni přímo nebo nepřímo identifikovat. Dle soudu není z předmětného kamerového záznamu možné identifikovat řidiče vozidla ani tabulku registrační značky vozidla. Rovněž sama žalobkyně v odvolání i v žalobě uvedla, že osobu řidiče nelze identifikovat. Na základě shora uvedeného soud konstatuje, že kamerový záznam je přípustným důkazem, jelikož jeho použitím nemohlo žádným způsobem dojít k zásahu do osobnostních práv žalobkyně a správní orgány tedy nebyly povinny posoudit, zda ke zpracování osobních údajů docházelo v souladu se zákonem ani poměřit legitimitu cíle, kterého mělo být pořízením záznamu dosaženo, na straně jedné a přiměřenost užitého postupu na straně druhé.
28. K námitce neprůkaznosti kamerového záznamu soud předně podotýká, že již výše uvedl, že osobu řidiče není z kamerového záznamu možné identifikovat. I přes skutečnost, že byl kamerový záznam pořízen za tmy je na něm zřetelně vidět osoba sedící na místě řidiče, která má na sobě triko světlé barvy. Z kamerového záznamu je rovněž zřejmé, že tato osoba si ve vozidle vzala tašku, kterou si pověsila na rameno napříč přes trup. Následně je na kamerovém záznamu dostatečně zřetelně vidět, že tato osoba vystoupila z vozidla, otevřela zavazadlový prostor a poté se přesunula k zadním dveřím na straně spolujezdce. V tomto okamžiku je vidět, že osoba má na sobě triko světlé barvy a rovněž má na rameni napříč přes trup pověšenou tašku. Tato osoba byla krátce na to ztotožněna policejní hlídkou jako žalobkyně. Na kamerovém záznamu není vidět, že by se v dané době ve vozidle nacházela jiná osoba, ani že by tato osoba z vozidla vystoupila a pohybovala se v okolí vozidla. Soud tak považuje kamerový záznam ve spojení s následnou identifikací osoby policejní hlídkou za průkazný a současně za přípustný důkaz.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

29. Soud se dále zabýval žalobkyní namítanou nekorespondující časovou osou. Je pravdou, že časové údaje uvedené v úředním záznamu ze dne 3. 8. 2019, v protokolu o nehodě v silničním provozu, na kamerovém záznamu a ve svědeckých výpovědích se neshodují. Ze souhrnu podkladů obsažených ve správním spise, je ale zřejmý průběh předmětné události a skutkový stav. Na kamerovém záznamu je v čase 22:48 vidět předmětné vozidlo, které zastavilo a následně několikrát popojelo, až téměř přední částí narazilo do budovy. Načez vozidlo couvlo, poté z vozidla nikdo nevystoupil. Následně je vidět osoba sedící na místě řidiče, která dále sedí ve vozidle a v čase 22:57 uvedeném na kamerovém záznamu vystupuje z vozidla, obchází vozidlo a otevírá dveře zavazadlového prostoru. Poté se tato osoba přesunula k zadním dveřím na straně spolujezdce na místo v 22:59 hodin, dorazila policejní hlídka, která osobu nacházející se u zadních dveří na straně spolujezdce dle protokolu o nehodě v silničním provozu legitimovala jako žalobkyni, která byla viditelně pod vlivem alkoholu. V protokolu o nehodě v silničním provozu ze dne 3. 8. 2019 je uvedeno, že k dopravní nehodě došlo v 22:35 hodin. Výše uvedený průběh odpovídá i dle svědecké výpovědi paní F., která ve výpovědi u ústního jednání dne 20. 4. 2020 uvedla, že chvíli před nehodou byla venčit psa, poté co se vrátila, slyšela ránu, podívala se z okna a na parkovací ploše za jejím domem viděla vozidlo Škoda Fabia. Na místě řidiče viděla ženu v bílém triku, ve které poznala žalobkyni, přičemž z vozidla nikdo jiný nevystoupil. K tomuto soud uvádí, že na kamerovém záznamu je v čase 22:27 vidět žena se psem, která vchází do domu. V rámci ústního jednání dne 20. 4. 2020 byla rovněž vyslechnuta svědkyně paní G., která k průběhu předmětné dopravní nehody uvedla, že ležela v posteli, když uslyšela velkou ránu, šla se podívat z okna a viděla, jak vozidlo žalobkyně nabouralo do auta, které bylo zaparkováno jako první v ulici X u H. Následně viděla, že vozidlo žalobkyně jezdilo dopředu a dozadu, přičemž při jízdě dopředu naráželo do vozidla před ní. Žalobkyně minimálně dvakrát vystoupila z vozidla, dívala se co se děje a z jejího chování bylo vidět, že je pod vlivem alkoholu. Žalobkyni se poté podařilo vyjet a zajela na parkoviště za domem, než svědkyně přeběhla na druhou stranu bytu, slyšela náraz a volala na policii. Žalobkyně seděla na parkovišti ve vozidle a poté z něj vystoupila, vzala tašky z kufru a v tu chvíli přijela policie. Na otázku zda viděla řidiče vozidla, které narazilo do stojícího vozidla, odpověděla, že vozidlo řídila žalobkyně, kterou zná, jelikož je to její sousedka, viděla ji zřetelně a nikdo jiný ve vozidle nebyl.
30. K námitce, že anonymní oznamovatel uvedl vozidlo jiné barvy, než bylo předmětné vozidlo, soud podotýká, že barva vozidla, je pouze jednou z informací, které oznamovatel k dopravní nehodě uvedl. Dále uvedl, že vozidlo tovární značky Škoda Fabia, combi, nabouralo do zaparkovaného vozidla, jeho řidička je značně pod vlivem alkoholu a stále sedí ve vozidle, které je zaparkované před holičstvím. Na základě těchto informací pak byla na místo vyslána hlídka policie, která na místě nalezla vozidlo Škoda Fabia, combi, zaparkované před budovou, v níž se nachází kadeřnictví a vedle vozidla se nacházela žalobkyně. Soud konstatuje, že oznamovatel se při popisu události mohl splést v barvě předmětného vozidla, avšak z ostatních skutečností uvedených oznamovatelem vyplývalo, že popisoval jednání žalobkyně v souladu s výpovědi ostatních svědků a následně zjištěným stavem policejní hlídkou. Omyl oznamovatele v barvě vozidla tedy dle soudu nesnižuje zásadně výpovědní hodnotu tohoto oznámení.
31. Dále se soud zabýval námitkou žalobkyně, že se žádného přestupku nedopustila. K věrohodnosti tvrzení žalobkyně, že předmětné vozidlo neřídila, soud předně uvádí, že podle judikatury Nejvyššího správního soudu může o nevěrohodnosti výpovědi obviněného svědčit zejména fakt, že svou verzi události neuplatňuje od samého počátku, či

dokonce v průběhu doby mění svá tvrzení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2013, č. j. 6 As 27/2013 - 49). Z protokolu o nehodě v silničním provozu ze dne 3. 8. 2019 vyplývá, že po příjezdu hlídky policie se žalobkyně odmítla dechové zkoušce podrobit, neboť vozidlo neřídila. Na otázku kdo vozidlo řídil, odpověděla, že vozidlo řídil její syn M. S. V rámci podání vysvětlení dne 30. 8. 2019 žalobkyně uvedla, že vozidlem ji přivezla osoba blízká, kterou dobře zná. K otázce zda trvá na tom, že vozidlo neřídila a že vozidlo řídil její syn, uvedla, že ona vozidlo neřídila a vozidlo řídila osoba jí blízká. Dodala, že skutečnost, že vozidlo řídil její syn, uvedla ve zmatku z přítomnosti Policie České republiky a první jí napadl syn. Při ústním jednání konaném dne 9. 3. 2020 od 9:00 hodin, žalobkyně uvedla, že jí vozidlem odvezl člověk určený k odvozu z oslavy. Na dotaz kdo byl osobou, která ji odvezla domů, odpověděla: „Nevím. Známý, jehož totožnost neznám.“ Výpověď žalobkyně dle soudu není s přihlédnutím k výše uvedeným okolnostem věrohodná. Současně soud zdůrazňuje, že z dokazování provedeného v rámci správního řízení vyplývá, že v předmětném vozidle byla pouze jedna osoba, a tou byla žalobkyně.

32. Soud rovněž nepřisvědčil námitce žalobkyně, ohledně nedostatečné specifikace skutku. Náležitostmi popisu skutku rozhodnutí o jiném správním deliktu se zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73, kde dospěl k závěru, že výrok rozhodnutí o jiném správním deliktu musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. Ve výroku prvostupňového rozhodnutí je jednání, z něhož byla žalobkyně uznána vinnou, vymezeno následovně: „za spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, kterého se z nedbalosti dopustila dne 02. 08. 2019 ve 22:35 hod. v obci Rumburk, ul. X, místní komunikace, před domem čp. X jako řidič osobního motorového vozidla tov. zn. Škoda Fabia, RZ: X, tím že se při odbočování doleva z ul. tř. 9. května do ul. X nechovala ohleduplně a ukázněně, aby svým jednáním neohrozila život, zdraví nebo majetek jiných osob ani svůj vlastní, dále tím, že se neřídila pravidly provozu na pozemních komunikacích, a dále tím, že se při jízdě plně nevěnovala řízení vozidla a následně přední částí vozidla tov. zn. Škoda Fabia, RZ: X narazila do zadní části zaparkovaného osobního vozidla tov. zn. Škoda Fabia, RZ: X, vlastníka V., čímž porušila ust. § 4 písm. a), ust. § 4 písm. b), ust. § 5 odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu. Dále ze spáchání přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. i) bod 1 zákona o silničním provozu, kterého se z nedbalosti dopustila v uvedený den a čas na uvedeném místě jako řidič osobního motorového vozidla tov. zn. Škoda Fabia, RZ: X, tím, že po dopravní nehodě nezastavila vozidlo a pokračovala v jízdě, přičemž o několik metrů dále pravým bokem vozidla tov. zn. Škoda Fabia, RZ: X narazila do levého boku zaparkovaného vozidla tov. zn. Škoda Fabia, RZ: X, vlastníka F., následně po střetu s tímto vozidlem odbočila doleva mimo komunikaci na parkovací plochu u domu č.p. X, kde přední částí zaparkovala směrem k výloze, čímž porušila ust. § 47 odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu. Dále ze spáchání přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. i) bod 2 zákona o silničním provozu, kterého se z nedbalosti dopustila v uvedený den a čas na uvedeném místě jako řidič osobního motorového vozidla tov. zn. Škoda Fabia, RZ: X, tím, že dopravní nehodu neohlásila policii, čímž porušila ust. § 47 odst. 3 písm. b) zákona o silničním provozu. Ke zranění osob nedošlo. U řidičky S. nebyla z důvodu odmítnutí provedena dechová zkouška. Technická závada, jako příčina dopravní nehody, nebyla na místě ohledáním zjištěna ani uplatněna. Při dopravní nehodě došlo, dle orientačního odhadu Policie ČR, k hmotné škodě na vozidle tov. zn. Škoda Fabia, RZ: X ve výši cca 15.000 Kč, dále k hmotné škodě na vozidle tov. zn. Škoda Fabia, RZ: X, ve výši cca 2000 Kč, a dále k hmotné škodě na vozidle tov. zn. Škoda Fabia, RZ: X, ve výši cca 5000 Kč. Jiná hmotná škoda Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

nevznikla. A dále ze spáchání přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu, kterého se úmyslně dopustila v uvedený den a čas na uvedeném místě jako řidič osobního motorového vozidla tov. zn. Škoda Fabia, RZ: X, tím, že se na výzvu policisty odmítla podrobit odbornému měření ke zjištění množství alkoholu v dechu přístrojem Dräger, čímž porušila ust. § 5 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu.“ Z uvedeného dle soudu vyplývá, že správní orgán prvního stupně vymezil protiprávní jednání řidiče vozidla vykazující znaky přestupků datem, časem, místem a dostatečně určitým způsobem, aby je nebylo možné zaměnit s jiným.

33. K poukazu na časové nesrovnalosti soud uvádí, že je sice pravdou, že jednotlivé podklady k rozhodnutí odkazují u stejných událostí k poněkud odlišným časovým údajům, ale dle soudu je zásadní, že ze všech důkazu vyplývá jednoznačně souslednost jednotlivých dějů shodně, pouze jsou různě identifikovány časem, což může být způsobeno nesprávně nastaveným časem u technických zařízení či subjektivním vnímáním plynutí času u svědků. Rozdíl několika minut však není způsobit znevěrohodnit předmětné důkazy ani zpochybnit samotný skutkový děj či způsobit jeho zaměnitelnost s jiným jednáním. I tuto námitku tedy soud vyhodnotil jako nedůvodnou.
34. Ve vztahu k námitkám žalobkyně týkajícím se výzvy k dechové zkoušce soud předně uvádí, že žalobkyně nijak nepopírala skutečnost, že k dechové zkoušce byla vyzvána a že její provedení odmítla. Z kamerového záznamu obsaženého ve správním spise je zřejmé, že mezi zastavením předmětného vozidla a příjezdem policejní hlídky uplynulo asi 11 minut, tedy se nejednalo o několik desítek minut, jak uváděla žalobkyně. V dané souvislosti lze poukázat na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2012, č. j. 2 As 130/2011-63, kde bylo uvedeno, že „(...) je k tomu, aby mohla být osoba vyzvána k předmětnému vyšetření, nezbytně nutné, aby tato osoba byla účastníkem provozu na pozemních komunikacích. Takovou osobou jistě bude i ten, kdo se zcela prokazatelně chystá nastartovat vůz a vyjet s ním na pozemní komunikaci. Bezespornou takovou osobou bude i osoba, která sice již ukončila jízdu na pozemní komunikaci, ale souvislost s provozem na pozemní komunikaci je stále ještě bezprostřední a není přetržena jinou déletrvající činností či dějem.“ V rozsudku ze dne 22. 2. 2011, č. j. 2 As 1/2011-60 Nejvyšší správní soud, uvedl: „Řidičem, na něhož se vztahuje povinnost vymezená v § 5 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu, bude i ten řidič, který byl přímým účastníkem silničního provozu před určitým časovým okamžikem. Musí zde však existovat na první pohled zjevná souvislost mezi důvodem k učinění výzvy a účastí vyzývané osoby v provozu na pozemních komunikacích jakožto řidiče.“ Z výše popsaného skutkového děje je zřejmé, že předmětné vozidlo přijelo na parkovací plochu, kde zastavilo, jeho řidič zůstal sedět ve vozidle, asi po 11 minutách vystoupil a krátce na to na místo dorazila přivolána hlídka policie, která řidiče legitimovala a vyzvala k provedení dechové zkoušky. V tomto shrnutém skutkovém ději zdejší soud spatřuje bezprostřední souvislost s řízením motorového vozidla, neboť nedošlo k přetržení vzájemného vztahu mezi řízením vozidla a výzvou policistů.
35. K žalobkyní odkazovanému rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 8. 2016, č. j. 3 As 200/2015-37, soud uvádí, že v tomto rozsudku se Nejvyšší správní soud zabýval případem výzvy policistů k dechové zkoušce udělené na soukromém pozemku ve vlastnictví stěžovatele, kdy uvedl: „Nejvyšší správní soud k tomu ovšem (ve shodě s žalovaným i stěžovatelem) uvádí, že otázku zákonnosti jednání policistů při vstupu na pozemek považuje pro posouzení toho, zda došlo ke spáchání přestupku, za klíčovou, a to již s ohledem na známou zásadu „Ius ex iniuria non oritur“ (právo z bezpráví nevznikne). Pokud by tedy nebyl postup policistů vyhodnocen jako zákonný, nemohl by stěžovatel neuposlechnutím jejich

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

výzvy spáchat přestupek kladený mu za vinu. Nejvyšší správní soud však k věci nemůže sám zaujmout stanovisko za situace, kdy jeho úkolem je v rámci řízení o mimořádném opravném prostředku (kasační stížnosti) jen přezkoumávat zákonnost rozhodnutí krajského soudu a ten doposud ke sporné otázce v zásadě žádný právní názor nezaujal (dilem chybně vyhodnotil význam otázky zákonnosti jednání policistů, dilem se k podstatě sporu a podrobné argumentaci obou stran vůbec nevyjádřil).“ Soud k tomuto uvádí, že mezi případem žalobkyně a případem projednávaným výše uvedeným rozsudkem Nejvyššího správního soudu existuje řada odlišností. Ve věci projednávaném Nejvyšším správním soudem, učinili policisté výzvu k dechové zkoušce poté co „[ž]alobce zastavil vozidlo na svém pozemku přiléhajícím k jeho domu, policisté zde zastavili jen s několikavteřinovým zpožděním po něm za otevřenou bránou a pokusili se ho podrobit kontrole. Konkrétní úkony prováděl policista Ch., který za žalobcem došel až na terasu jeho domu. Žalobce, jenž byl již uvnitř svého obydlí, na jeho výzvu odmítl předložit doklady od vozidla i provedení dechové zkoušky[...]“ Oproti tomu výzva vůči žalobkyni byla učiněna na soukromém pozemku, který se ale nenachází v jejím vlastnictví, ale ve vlastnictví právnické osoby. Tento pozemek není nijak oplocen, je veřejně přístupný a slouží jako parkovací plocha. Jak již soud výše uvedl, předmětný pozemek je veřejným prostranstvím. Dle názoru soudu se správní orgány nemusely zabývat zákonností jednání policistů při vstupu na dotčený pozemek, jelikož se jednalo o veřejné prostranství a jejich vstup na něj byl zákonný. Z výše uvedené vyplývá, že výzva k dechové zkoušce tedy byla oprávněná.

36. K námitce žalobkyně, že nemůže být uznána vinou pouze na základě světlé barvy trika, soud uvádí, že vinna byla žalobkyni prokázána nejen dle kamerového záznamu, ale rovněž na základě svědeckých výpovědí, dle kterých byla žalobkyně jako řidička předmětného vozidla jednoznačně identifikována.
37. Soud se dále zabýval námitkou, týkající se skutečnosti, že nikdo ze svědků neviděl druhý náraz. Je pravdou, že nikdo ze svědků druhý náraz neviděl, avšak svědkyně paní G. druhý náraz slyšela. V protokolu o nehodě v silničním provozu je na předmětném vozidle uvedeno poškození pravých předních dveří a pravého prahu ve výšce 27 – 59 cm od úrovně vozovky, což vyplývá rovněž z fotodokumentace poškození předmětného vozidla. V protokolu je dále uvedeno poškození vozidla Škoda Fabia, combi, registrační značky X v levé přední části ve výšce 28 – 63 cm od úrovně vozovky, což odpovídá poškozením na předmětném vozidle, které řídila žalobkyně. Z výše uvedených skutečností dle soudu vyplývá, že došlo k nárazu předmětného vozidla do vozidla registrační značky X a že se skutek stal tak, jak uvedly správní orgány.
38. S ohledem na výše uvedené soud konstatuje, že v posuzovaném případě správní orgány zjistily skutkový stav dostatečně a dovodily z něj odpovídající závěry.
39. K tvrzení žalobkyně, že její vozidlo nebylo poškozeno, soud uvádí, že v protokolu o nehodě v silničním provozu popsáno poškození předmětného vozidla, konkrétně zadního nárazníku, pravých předních dveří, pravého prahu, předního nárazníku a levého předního světla. Uvedená poškození jsou zřejmá i z fotodokumentace předmětného vozidla. Jednotlivé snímky jsou doplněny popisem, kdy u snímku zachycující pravou zadní část předmětného vozidla je uvedeno, že toto poškození nesouvisí s dopravní nehodou. U snímků zachycujících poškození pravé přední části a pravé přední dveře předmětného vozidla, je uvedeno, že se jedná o čerstvé oděry.
40. S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že neshledal namítaná porušení právních předpisů, ani že by došlo k nezákonnému zásahu do veřejných subjektivních práv

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

žalobkyně. Soud tedy v mezích žalobních bodů vyhodnotil žalobu jako nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

41. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti dle obsahu soudního spisu nevznikly, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 1. listopadu 2022

Mgr. Václav Trajer v.r.
samosoudce